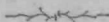

dovoli nečimerne, zviijačne, nesramne in opravljive pogovore, dela z manoj, svojim Gospodom, kakor bi ravnal človek s svojim gostom, na katerega bi lučal kamene, kadar pride v njegovo hišo.»

Sv. Cirilu in Metodu.

Reselo slišal oznanilo
 Po zemlji je že mnogi rod,
 Poslancev zvestih si obilo
 Najvišji vzbudil je Gospod,
 Da najdejo se vse ovčice,
 Ki so zgubile pot resnice.

Gorečnosti preblage vneta
 Delujeta Ciril, Metod,
 Za čast nebeškega Očeta
 Slovanski gresta vnemat rod;
 Bolgariji se sreča bliža,
 Spoznala kmalo bo moč križa.

«O Bogoris! ti kralj mogočni,
 Odpri že Kristusu srce!
 Kaj morejo junaki močni,
 Kaj lok, pušice kaj ostre,
 Ko nekdej iz grobov mrliča
 Pred ostro sodbo Bog pokliče?

Glej časov zadnje prizorišče,
 Glej konec velikega dné!
 Ko sprazne takrat se sodišče,
 Se polnil raj bo in teme.»
 Tako Metodij poučuje,
 Po krstu Bogoris zdihuje.

Bolgarom že luč vere sije,
 In dalje hodi bratov par;
 Moravo še temino krije,
 Malikom še poklada dar.
 Razširja Svetopolk državo,
 Od dné do dné množi si slavo.

Metodij spet besedo resno
 Na srce knezu govori:
 «Moravsko tebi je pretesno,
 Minljive iščeš le časti,
 Čemu ti slava bo obila,
 Če se je duša pogubila?»

In Svetopolk in vsa Morava
 Spozna trojednega Boga;
 Glasno se mu razlega slava,
 Da Čeh jo peti se ravna,
 Že Bořivoj sta in Ljudmila
 Se greha izvirnega znebila.

Da je velika moč izgleda,
 Pokaže kmalu Češka vsa,
 Povsodi božja zdaj beseda
 Je našla rodovitna tla.
In Bořivoju in Ljudmili
 Vsi Čehi h krstu so sledili.

Že v senci križa dom slovanski
 Prebiva srečno nekaj let,
 In duh dozoril je krščanski
 Kreposti že prežlahtni cvet,
 Kak verno slušajo ovčice
 Življenja večnega resnice!

In čisti vrelci, ki jih pije
 Srce pobožno dan na dan,
 Po cerkvah naše domačije,
 Izvir imajo slavno znan:
 Ciril, Metod sta ga kazala
 Oj tisočera jima hvala!

—va.

